

HET AFSCHIED VAN MARCO VAN BASTEN EN SCHOLEKSTERS

Guus van Duin

31 mei 1987

Om 13.32 uur betreden we de tempel. Vak C van de eretribune. Het kost al moeite om een plek te vinden. Voor je vijftientig gulden ga je toch niet vrijwillig op een door duiven ondergekakt kuipstoeltje zitten. Na enig rondlopen heb ik voor mijn partner en mijzelf een plek gevonden waar je niet tegen het vlijmscherpe anti-vandalenhek of tegen een pilaar aankijkt. Twee F-siders hebben hun leven gewaagd door over het hek te klimmen om met behulp van een semi-official een tweetal spandoeken op te hangen. Arriverdecì Marco! Veel succes in Milaan Marco! Ze zijn niet rancuneus en terecht. Per slot neemt De Held in zijn hart een stukje F-side mee naar zijn nieuwe werkgever. Na gedane arbeid klimmen ze weer terug.

Irritante stadionmuziek doodt de tijd. Net als vroeger toen ik nog iedere twee weken naar DWS ging in het Olympisch stadion. Twee zakjes gebrande pinda's voor een kwartje, snelle acties van Frits Flinkevleugel, de vrijwel altijd slechte uittrappen van Jan Jongbloed ("Bouw het nu toch 's een keertje óp Jan", placht mijn broer dan te roepen) en het handje van Huub Lenz maakten de middag compleet. DWS werd kampioen. Niet lang daarna verscheen ene Johan Cruijff. Met DWS was het snel gedaan. Ajax was opgestaan.

Hoewel ze duidelijk het beste voetbal speelden, ging ik er zelden heen. twee keer om precies te zijn. De eerste keer was een soort thuiswedstrijd voor me: in het Olympisch stadion tegen Liverpool, de historische wedstrijd in de mist. De tweede keer met een vogelvriend naar Ajax-Utrecht, een jaar of vijf geleden. de wedstrijd was ontdaan van elk belang, maar ik zat voor het eerst op de tribune in de Meer. Ajax won.

Afscheid nemen maakt altijd zo somber. Het veld is ook nog zo leeg. Maar dan verschijnt links van ons opeens een Scholekster. Hij begint bij de zestien-meterlijn en loopt weloverwogen, met hier en daar een goed getimede schijnbeweging, naar de middenstip. Een broedgeval? Dat heb ik vroeger al eens meegemaakt toen ik nog voor WMS speelde. Na het seizoen moesten de doelpalen er altijd uitgehaald worden en één van die keren vonden we een nest met vier eieren exact op de gekalkte middenstip. Mijn vader heeft de terreinbeheerders gevraagd om het nest heen te maaien.

Om 13.49 lopen vier mannetjes het veld op. Met een zeker waardigheid schrijden ze naar de doelen. De Scholekster vliegt op, gaat met een boog naar de F-side en begint met zijn plotseling opgedoken partner rondjes te vliegen. De heren controleren de netten. Misschien zijn het wel de leidsmannen van hedenmiddag. De netten hangen goed en nog terwijl de heren teruglopen, komt één van de Scholeksters al weer het veld op. Ondanks een donderslag vanuit vak F begint het dier opnieuw aan een indrukwekkende solo richting middenstip. Licht er nou een nest of niet? Misschien broeden ze wel op het dak boven de skyboxen, waaruit zo nu en dan bier of iets dergelijks naar beneden gegooit wordt. Drank voor het plebs.

Ajax komt het veld op voor de warming-up. In twee groepen. Negen veldspelers enerzijds, Menzo en de reserves anderzijds. De Scholekster blijft aanvankelijk staan. Hij kijkt rond. Waar is Van Basten? Het publiek denkt met hem mee. Hij zou toch niet...? Maar nee, dat kan niet. Op het moment dat De Held het veld betreedt en zich soepel tussen zijn teamgenoten voegt om aan de slingerbeweging te beginnen, vliegt de Scholekster op. Hij geeft het veld graag aan Ajax.

Na tweeën komt PEC het veld op. Ongeorganiseerd. Gefluit, zij het gematigd, is hun deel. Als de uitslag afhankelijk is van de intensiteit van de warming-up, dan heeft Ajax al van PEC Zwolle gewonnen. De keeper valt positief op, doordat hij steeds grondballen loslaat. We begrijpen niet dat hij wat meer oefent op hetuit het net halen van de bal: hij zal toch heel wat moeten vissen vanmiddag, vermoeden we.

De Scholeksters vliegen over het veld. Een inspectievlucht vermoedt mijn partner: vast een Spaanse scout die over een paar jaar Van Basten wil binnenhalen, als hij bij Milan is uitgekeken. Kort na kwart over twee verdwijnen de spelers naar de kleedkamer. De Scholeksters vliegen opnieuw rond. De één strijkt neer, de ander - waarschijnlijk het vrouwtje - snapt het niet en vliegt weg.

De wedstrijd verloopt volgens verwachting. Wanneer ze willen, flitsen de spelers van Ajax. De enige met techniek bij de tegenpartij is een jongen die ooit bij Ajax heeft gespeeld. Hij krijgt van zijn voormalige maatjes tot op zekere hoogte de ruimte om zijn kunsten ten toon te spreiden. De Held beperkt zich tot het maken van een paar doelpunten. Voor het derde doelpunt geeft hij de voorzet. Achteloos, een held waardig.

In de rust strijkt de scholekster weer neer op het veld. Geen flitsende passeerbewegingen ditmaal. Een ietwat triest voor zich uitkijken is het meer. De laatste 45 minuten staan te beginnen. Het einde is nabij.

PEC komt terug. Tot zover Ajax het wil. Cruijff wisselt twee keer. Van Basten mag blijven. Om nog tweemaal wat specialiteiten te laten zien: een verlengde kopbal en een fraai uitgelokte penalty. Hij neemt hem zelf. Als zo vaak feilloos. Direct krijgt hij de publiekswissel waar hij recht op heeft. Eenzaam looppast hij met zijnuitgetrokken shirt over de lengte van het veld naar de F-side. Hij werpt het zijn fans toe, heft nog één keer zijn arm en loopt terug. Zichtbaar aangedaan.

Nog voordat stadionspeaker Freek de Jonge, net als wij met een brok in zijn keel, aankondigt dat Marco van Basten niet vervangen kan worden, maar dat hij uiteindelijk ook onvervangbaar is, komen uit het noorden twee Scholeksters aangevlogen. Iedereen richt zich op het afscheid, slecht weinigen zien dat zij twee rondjes over Van Basten vliegen, alvorens te verdwijnen.

De rest van de wedstrijd is een formaliteit. Wanneer de spelers afscheid hebben genomen, blijft het leeg op het veld. De Scholeksters komen niet meer terug.

Toch eens in de gaten houden of de Italiaanse scholeksterpopulatie volgend seizoen met één paar is toegenomen.

Guus van Duin
Rode Kruislaan 1043
1111 ZZ Diemen

